

**საუფლო დღესასწაულების საგალობელთა თარგმანები X ს-ის
ქართულ ხელნაწერებში**

საგალობელი ელემენტის ქრისტიანულ ღვთისმსახურებაში დამკვიდრების შესახებ მრავალი გამოკვლევა არსებობს. ბიზანტიური ლიტურატიურის მკვლევართა (გ. ბეკი, კ. კრუმბახერი, ე. ველემი, ნ. ტომადაკისი და სხვ.) სამეცნიერო ნაშრომების მიხედვით, ქრისტიანულ ღვთისმსახურებაში საგალობელი ადრეული ეტაპიდანვე ჩნდება. იერუსალიმური ღვთისმსახურება თავდაპირველად ეყრდნობოდა ძველი აღთქმის საგალობლებს, ფსალმუნებს, შემდგომ ჩამოყალიბდა მცირე ფორმის მონოსტროფები (ანტიფონები), რომლებიც ფსალმუნთა რეფრენებად სრულდებოდა (6: 23). VI-VII სს-ში უფრო ღრმად იკვლევს გზას საგალობელი და ყალიბდება ახლი ფორმის საგალობელი კონტაკიონი, შემდეგ – რამდენიმესტროფიანი სტიქარონი და საგალობლის სრულყოფილი ფორმა საბოლოოდ გაფორმდა ჰიმნოგრაფიული კანონის სახით. ეს პროცესი, მონოსტროფული საგალობლიდან ცხრაოდიან კანონამდე, თანმიმდევრობით არის ასახული ქართულ ჰიმნოგრაფიულ კრებულებში. საგალობლის მარტივი ფორმის არსებობის ფაქტები ჩნდება ჯერ კიდევ VII ს-ის იერუსალიმურ ლექციონარში, მოგვიანო მრავალსტროფიანი სტიქარონებისა და კანონთა უძველესი თარგმანები დადასტურებულია უძველეს იადგარში. ამრიგად, ქართულ თარგმნილ ლიტურგიკულ კრებულებს განსაკუთრებული მნიშვნელობა აქვს ადრებიზანტიური ჰიმნოგრაფიის ისტორიისთვის, რადგან იერუსალიმურ ლექციონარსა და უძველეს იადგარში დადასტურებული თარგმანების

ბერძნული დედნები შემორჩენილი არ არის. IX-X სს-ის მიჯნაზე ლიტურგიკული ხმარებიდან გადის უძველესი იადგარი და მის ადგილს იკავებს ახალი, საბაწმიდური რეფორმის ამსახველი ძეგლი, დიდი იადგარი. ბუნებრივია, ამ ეპოქის უმდიდრესი ბიზანტიური ჰიმნოგრაფიული რეპერტუარი ქართულად ერთდროულად ვერ ითარგმნებოდა. ქართული იადგარის ნუსხები თარგმანებით თანდათან ივსებოდა.

ბიზანტიური ჰიმნოგრაფიის თარგმნისას აუცილებელი იქნებოდა, პირველ რიგში, საუფლო დღასასწაულებისადმი მიძღვნილი, შემდეგ კი წმინდანების სახელზე დაწერილ საგალობელთა თარგმნა. სწორედ ამგვარ სურათს გვიჩვენებს მეათე საუკუნის ქართული იადგარები.

პ. ინგოროყვას გამოკვლევისა და იადგარების შემდგომი შესწავლის (ე. მეტრეველი, ლ. ხევსურიანი, ც. ჭანკიევი, ლ. ჯღამაია) საფუძველზე გამოჩნდა, რომ ქართული იადგარების განვითარება წარიმართა ორი მიმართულებით, ერთი მიმართულების ამსახველია პალესტინური ტრადიციის კრებულები, რომელთაც განეკუთვნება სინის მთის წმ. ეკატერინეს მონასტერში გადაწერილი ნუსხები და წვირძისა და იელის ხელნაწერები, მეორე მიმართულების მაჩვენებელია ტაო კლარჯეთში, შატბერდის კერაში გადაწერილი მიქაელ მოდრეკილის იადგარი და A190. ბოლო დროის გამოკვლევების მიხედვით, ქართული დიდი იადგარები რედაქციულობის თვალსაზრისით შემდეგნაირად ლაგდება: ყველაზე ადრეული ფენა იადგარის კალენდარული დღესასწაულებისა ასახულია იოანე ზოსიმეს გადაწერილ sin 34-ში და თარიღდება X ს-ის 40-50-იანი წლებით. სწორედ ამ კრებულში ვხვდებით ბიზანტიური ჰიმნოგრაფიის უდიდესი ავტორების – იოანე დამასკელისა და კოზმა იერუსალიმელის ქრისტესშობის, განცხადების, მიგებებისა და ფერისცვალების კანონთა უძველეს ქართულ თარგმანებს. დიდი იადგარის ვრცელი რედაქციის ერთ-

ერთ ადრეულ ნუსხას წარმოადგენს sin 1, სადაც საგალობელი რეპერტუარი უფრო გავრცობილია, ამავე რედაქციის ხელნაწერია sin14. Sin1-ში ჩნდება ღვთისმშობლის მიძინებისა და ღვთისმშობლის შობის საგალობლები. სინური იადგარების შემაჯამებელი ეტაპის გამომხატველი კრებულია sin 64-65, რომელშიც გაერთიანებულია ყველა ადრეული იადგარის თარგმანი. რაც შეეხება ქართულ კერებში დაცულ ნუსხებს, წვირმისა და იელის იადგარებს, მართალია, ეს კრებულები სვანეთშია დაცული, მაგრამ ისინი პალესტინური წარმომავლობის ხელნაწერებია (ლ. ხევსურიანი). წვირმის იადგარშიც გვხვდება იოანე დამასკელისა და კოზმა იერუსალიმელის საუფლო დღესასწაულების კანონთა თარგმანები (შობის, განცხადების და ფერისცვალების), დანარჩენი თარგმანები, ნუსხის ნაკლულობის გამო, შემორჩენილი არ არის. იელის იადგარშიც მეორდება ზემოთ დასახელებულ კანონთა თარგმანები, მხოლოდ კოზმა იერუსალიმელის შობის კანონი რატომღაც არ არის შესული. ქართულ კერაში შექმნილი მეთე საუკუნის ვრცელი კრებულის ნიმუშია მიქაელ მოდრეკილის იადგარის (978-988 წწ.) ნუსხა. იადგარის ეს ნუსხა ნაკლულია, სათვეო ნაწილიდან შემორჩენილია საგალობლები მხოლოდ 21 დეკემბრიდან 29 იანვრამდე და 7 ოქტომბრიდან 20 დეკემბრამდე. შესაბამისად, შემორჩენილია მხოლოდ შობის და განცხადების კანონთა თარგმანები. მიქაელ მოდრეკილის იადგარი მეთე საუკუნის იადგარების განვითარების შემაჯამებელი ძეგლია და სავარაუდოა, რომ მასში ყველა საუფლო დღესასწაულის საგალობლის თარგმანი იყო შესული, ნუსხის ნაკლულობის გამო არ შემორჩა მიგებების, ფერისცვალების და ღვთისმშობლის მიძინების კანონების თარგმანები. ამრიგად, იოანე დამასკელისა და კოზმა იერუსალიმელის საუფლო დღესასწაულთა საგალობლების თარგმანები განხორციელდა მეთე საუკუნის პირველ ნახევარში და აისახა მეთე საუკუნის პირველი ნახევრის

ვრცელ რედაქციებში, შემდგომ კი გაერთიანდა 70-80-იან წლებში გადაწერილ მიქაელ მოდგეკილის იადგარში.

საუფლო დღესასწაულების კანონთა ქართულ თარგმანებს sin 34-დან ვიდრე მიქაელ მოდრეკილის კრებულამდე მნიშვნელოვანი ტექსტობრივი ცვლილებები არ განუცდია. სხვაობა შემოიფარგლება მხოლოდ ვარიანტული იკითხვისებით. მაგ., ერთ ნუსხაშია – „შეიმოსე“, სხვაგან „შეწმოსე“, „ქრისტე“ და „ქრისტე“, ან „ქრისტე“ და სხვ.

თარგმანს და მასთან დაკავშირებულ თავისებურებებს შესწავლის ხანგრძლივი ისტორია აქვს. თარგმანის აუცილებლობა, მიზანი და მიზეზები განსხვავებულ პრობლემათა ფონზე განიხილება. სხვადასხვა ნიშნით ხასიათდება პროზაული და პოეტური თარგმანები. თარგმანის ხასიათი ხშირად ეპოქის სულის გამოძახატველია და მის მოთხოვნებს პასუხობს. თარგმანის ადაპტაცია ორიგინალთან ხორციელდება გრამატიკულ და ლექსიკურ სფეროში. კერძოდ, ორიგინალის სპეციფიკური გრამატიკული კონსტრუქციები იცვლება თარგმანის ენის ბუნებრივი ფორმებით. თარგმანის ცნობილი თეორეტიკოსის, ე. ნაიდას მიხედვით, არსებობს ფორმალურ-ეკვივალენტური თარგმანი, რომელიც ორიენტირებულია წყაროზე და ცდილობს, შეძლებისდაგვარად ზუსტად გამოსახოს დედნის ფორმაც და შინაარსიც. ამ პროცესში მთარგმნელი ქმნის ორიგინალის ადეკვატურ გრამატიკულ ერთეულებს, დედნის ანალოგიურ ტერმინებს, სახელდობრ, სახელები გადმოაქვს სახელებით, ზმნა-ზმნით და ა.შ. არ ცვლის ორიგინალის წინადადებათა წყობას. მოკლედ, ინარჩუნებს დედნის ფორმალურ ნიშნებს. ფორმის ამგვარი სიზუსტის დაცვისას ტექსტის შინაარსობრივი მხარე, უმრავლეს შემთხვევაში, ბუნებრიობას კარგავს და ასეთი თარგმანი საშუალო დონის მკითხველისთვის გაუგებარია. სრულიად განსხვავებულია დინამიკურ-ეკვივალენტური თარგმანის სტილი. მისთვის ამოსავალია მშობლიური ენის ეკვივალენტი და მისი ბუნებრივი თვისებები, თუმცა ეს არ გამო-

რიცხავს დედანზე ორიენტაციას. ამ შემთხვევაშიც გათვალისწინებულია თავად წყაროს მიზანი და მნიშვნელობა. ე. ნაიდა დინამიკურ-ეკვივალენტურ თარგმანს ასე განსაზღვრავს: „დედანთან დაახლოებული ბუნებრივი ადეკვატი“. არსებობს კიდევ თარგმანის სხვაგვარი განსაზღვრება: Sensus de sensu (თავისუფალი) da Verbum ad verbum (სიტყვასიტყვითი), რომელთაც ჯერ კიდევ ანტიკური პერიოდის ავტორები განარჩევდნენ (ს. ბროკი).

თარგმანის ზემოთ მოყვანილ დეფინიციათა მიხედვით საინტერესოა, როგორ შეიძლება შევაფასოთ და განვსაზღვროთ საუფლო დღესასწაულების ჰიმნოგრაფიულ კანონთა მეთე საუკუნის ქართული თარგმანები.

1) სათარგმნი მასალა არის ბიზანტიური საგალობელი, სპეციფიკურ პრინციპზე (ძლისპირ-ტროპართა თანაფარდობაზე) აგებული. ბუნებრივია, ქართული თარგმანი უნდა ითვალისწინებდეს ამ თავისებურებას და ეს ასეც არის; 2) ავტორი არის პოეტი, რომელიც ქმნის საგალობელს. მისთვის ამოსავალია წმინდა წერილი და ჰომილეტიკა. ავტორმა მკაცრად უნდა დაიცვას საეკლესიო დოგმის შინაარსი და ამავე დროს, პოეტურად გადმოსცეს ეს დოგმა. ჰიმნოგრაფი ბიბლიურ მხატვრულ სახეებს მიმართავს და მისი ინდივიდუალობა გამოიხატება იმაში, თუ როგორ გაიაზრებს ამ ბიბლიურ სახეს. ამის მიხედვით შეიძლება ჰიმნოგრაფიის მხატვრულ-პოეტურ სახეებზე – შედარებაზე, მეტაფორასა თუ ეპითეტზე მსჯელობა. ყოველივე აქედან გამომდინარე, ქართველი მთარგმნელის მიზანია დედნის არსის ადეკვატური ასახვა თარგმანში. თუ როგორ თარგმნის ქართველი მთარგმნელი საუფლო დღესასწაულების კანონებს, ვნახოთ ცალკეული მაგალითების მიხედვით:

კონმა იერუსალიმელის ქრისტესშობის კანონი

თარგმანი ზუსტად მისდევს დედანს ფორმითაც და შინაარ-

სითაც

Βεθλεέμ εὐφραίνου

ἡγεμόνων Ἰούδα ἢ βασιλέλεια τόν Ἰσραήλ γάρ ὁ πο
ιμαίνων,

Χερουβίμ ὁ ἐπ' ὤμων, ἐκ σοῦ προελθὼν Χριστὸς ἐμφ
ανῶς,

καὶ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν, πάντων ἐβασίλευσεν
მეუფეო მთავართა იუდაისტაო,

რამეთუ მწყემსი ისრაჲლისაჲ, ქერობინთა

ზედა მჯღომარც, შენგან გამოგვბრწყინდა ქრისტც,

რომელმან აღამაღლა რქაჲ ჩუენი,

ჩუენ ყოველთა მეუფც

ბერძნულის „προελθὼν Χριστὸς ἐμφανῶς, ნათარ-
გმნია: „გამოგვბრწყინდა ქრისტც“,

προελθὼν „გამოსული“ არ არის ნათარგმნი. ტექსტობრივ
სიზუსტესთან ერთად დაცულია დედნის მარცვალთა რაოდენობა.
ბერძნ. 61 ქართული 63.

გვაქვს სხვაგვარი შემთხვევაც, როცა ქართულ თარგმანში
გვაქვს აზრობრივი ეკვივალენტი.

Ὁργανα παρέκλινε τὸ πένθος ἀδῆς,
οὐ γάρ ἦδον ἐν νόθοις οἱ παῖδες Σιών,
Βαβυλῶνος λύει δέ πλάτην πᾶσαν καὶ μουσικῶν ἄρμο
νίαν,

Βεθლεέμ ἐξανατείλας Χριστὸς

ნესტვისა და ებნისა ხმანი ოხრიდეს,

და შესხმისა ზარი განაფრთხობდა

გულსა მგლოვარეთასა,

ხოლო სიონის ძეთა

შეურაცხყენეს განცხრომანი ბაბილუნელთანი.

პირველ რიგში, აღსანიშნავია დედნის სიტ-
ყვის Ὁργανα-ს თარგმანი, რომელშიც დაკონკრეტებულია შინა-
არსი „ნესტვსა და ებნისა“. დედნის შინაარსის მიხედვით, ბეთ-
ლემში გამობრწყინებული ქრისტე განაქარვებს ბაბილუნელთა
ცდომილებას და მუსიკალურ ჰარმონიას, ქართველი მთარგმნე-

ლი ინტერპრეტაციას იძლევა – „სიონის ძეთა შეურაცხევნის განცხრომანი ბაბილოვნელთანი.

კიდევ საინტერესო ნიმუშია ტექსტობრივი ინტერპრეტაციის ანუ ღინამიკური ეკვივალენტის შემდეგი თარგმანი.

კოზმა იერუსალიმელის განცხადების კანონი

Ως ἐν οὐρανῷ συσ τρόμα καὶ θαύματι παρίσταντο
ἐν Ἰορδάνῃ αἱ δυνάμεις τῶν Ἀγγέλων,
σκοποῦμεναι τοσαύτην Θεὸν την συγκατάβασιν

ძალნი ცათანი,

განკვირვებულნი, შიშით მღვთმარენი

ჰხედვიდეს მიუწვდომელსა სიმდაბლესა შენსა.

ქართული თარგმანი შემოკლებულია. არ არის ნათარგმნი ἐν Ἰορδάνῃ

ასევე ღედნის ფრაზა Θεὸν την συγκατάβασιν (ღვთიური სიმდაბლე), მას ქართველი მთარგმნელი აზრობრივი ეკვივალენტით თარგმნის – „მიუწვდომელსა სიმდაბლესა“. ღვთიური სიმდაბლე არის მიუწვდომელი სიმდაბლე.

მიგებების კანონი

Γενὸς χοϊκὸς ῥυσάμενος Θεὸς ἕως τοῦ ἄδου ἦξει
αἰχμαλώτοις δε παρέξει πᾶσαν ἀφεισιν
καὶ ἀναβλέψιν πηροῖς ᾧς ἀλάοις βῆσαι
მიწისა ნათესავთა მხსნელი

შთახდა ჯოჯოხეთასა, რაითა

წარტყუნულნი გამოიხსნეს მხდომისაგან

და მწუხარეთა მოსცეს ნათელი და ღაღადებენ

ბერძნული სტროფის ბოლო ტაეპი

καὶ ἀναβλέψιν πηροῖς ᾧς ἀλάοις βῆσαι (ღაუბრუნებს ბრძემებს მხედველობას და როგორც მუნჯებს მეტყველებას) ქართულად სრულიად განსხვავებული ეკვივალენტი გვხვდება: და მწუხარეთა მოსცეს ნათელი. ამგვარი ტექსტობრივი ცვლილება ღედნის ფორმის დასაცავად ხორციელდება. ბერძნულ ტროპარში 44 მარცვალია, ქართულშიც 44.

ფერისცვალების კანონი

Νόμου ἐν Σινᾷ τῷ γράμματι διατυπούμενος, Χριστέ ὁ Θεός

ἐν τῇ νεφέλῃ καὶ πυρί καὶ γνόφῳ
καὶ ἐν φσέλλῃ ἄφθης ἐποχούμενος
რაჟამს იგავად ჰქმენ შენ

წერილი იგი შჯულისაი მთასა სინასა,
მაცხოვარ, ღრუბლითა ნათლისაითა
მჯდომარეი ეჩუენს ნისლსა და ნიავქარსა შინა.

ქართულ თარგმანში საინტერესოა დედ-
ნის Χριστέ ὁ Θεός ეკვივალენტი „მაცხოვარ“ და
ἐν τῇ νεφέλῃ - გავრცობილი თარგმანი „ღრუბლითა ნათლისა-
ითა“, Νόμου ἐν Σινᾷ τῷ γράμματι διατυπούμενος (სინას
მთაზე ამოკვეთე სჯული წერილად). ბერძნული დედნის
(τῷ γράμματι διατυπούμενος) ნათარგმნია, როგორც „იგავ-
ად ჰქმენ“ ონიამიკური ეკვივალენცია.

ტექსტობრივი ინტერპრეტაცია გვხვდება აგრეთვე შემდეგი
მაგალითშიც:

Ρήματα ζωῆς τοῖς φίλοις Χριστός
καὶ περὶ τῆς Θείας δημηγορῶν Βασιλείας.

ჰრქუა ქრისტემან საყუარელთა თუისთა სიტყუად ცხორე-
ბისად

რაჟამს დაუწინდა მათ თაბორს სასუფეველი საღმრთოდ
περὶ τῆς Θείας δημηγορῶν Βασιλείας-^ჲ (ღეთიური
სასუფეველის შესახებ უთხრა) ქართულ თარგმანში გვაქვს ინ-
ტერპრეტირებული თარგმანი – „რაჟამს დაუწინდა მათ თაბორს
სასუფეველი საღმრთოდ“.

ქართული თარგმანების შესწავლისას დგება კიდევ ერთი
საინტერესო საკითხი – წმინდა წერილისა და ჰიმნოგრაფიის
ურთიერთმიმართების საკითხი. ცხადია, საუფლო დღესასწაულ-
ების საგალობლებში უხვად გვხვდება ბიბლიური სახესიმბოლოე-

ბი და ციტატები. საინტერესოა, როგორ არის ასახული ეს მიმართებები.

მოვიყვანთ მხოლოდ ერთ მაგალითს:

მოვლაკრებული ერისაი ნათლისღებად

იორდანესა, რაჟამს დგა იგი შორის,

და ჟღალადებდა: ნაშობნო იქედნეთანო,

ვინ გიჩუნა თქუნ სივლტოლაი მომავლისაგან,

აწ უკუნ ჰყავთ ნაყოფი,

ღირსი უფლისა ჩუენისა, რომელსა თაყუანის - ვსცემთ.

ამ სტროფში მათეს სახარების შემდეგი მუხლის გამოძახილია:

და ვითრცა იხილა ფარისეველნი და სადუკეველნი, მომავალნი ნათლისღებად მისგან, ჰრქუა მათ: ნაშობნო იქედნეთანო, ვინ გიჩუნა თქუნ სივლტოლაი მერმისა მისგან მომავლისა რისხვისა?. საგალობლის ბერძნულ ტექსტში სახარების ციტატის პარაფრაზი გვაქვს;

ΤΙΣ ἔδειξεν, ἀπίθεις, τῆς οργῆς ἡμῖν ἐκκλῖναι τῆς μέλλουσας

(განცხადების კანონი)

Γεννηματα ἐχιδνῶν, τῆς ὑποδέξεν ἡμῶν φυγεῖν ἀπὸ τῆς μελλούσης οργῆς (მათ. 3,7)

ცხადად ჩანს, რომ საგალობლის ქართული თარგმანი ტექსტობრივად უფრო ზუსტად იმეორებს სახარების მუხლს, ვიდრე ბერძნული დედანი. საგალობლის ბერძნულ დედანში გვაქვს ἀπίθεις (ურწმუნონი), როცა სახარების მუხლში არის Γεννηματα ἐχιδνῶν. ძნელია ვთქვათ, რომ ქართველი მთარგმნელი საგალობლის თარგმნისას მიმართავდა წმინდა წერილის თარგმანს, უფრო სავარაუდოა იმის დაშვება, რომ მთარგმნელმა ზეპირად იცოდა სახარებისეული ციტატები და ლოგიკურად ურთავდა თარგმანში. თანაც ამით არ არღვევდა დედანთან შინაარსობრივ სიახლოვეს.

ჩვენი კვლევის შემაჯამებლად შეიძლება ვთქვათ, რომ საუფლო დღესასწაულებისადმი მიძღვნილი ბერძნული საგალობლების უძველესი ქართული თარგმანები თავისებურებებით გამოირჩევა. ქართველი მთარგმნელი ძირითადად ცდილობს არ დაშორდეს დედნის შინაარსს და შეძლებისდაგვარად დაიცვას მისი ფორმაც (მარცვალთა რაოდენობა). თარგმანის თეორიის თვალსაზრისით, ქართული თარგმანები შეიძლება ჩაითვალოს Sensus de sensu ანუ თავისუფალ დინამიკურ-ეკვივალენტურ თარგმანებად. ბერძნული დედნისადმი ამგვარი თავისუფალი დამოკიდებულების მიუხედავად, ჩვენი აზრით, ქართველი მთარგმნელი ახერხებს, ბერძნული საგალობლის შინაარსობრივად ადეკვატური ქართული თარგმანის შექმნას, სადაც არ არის დაკარგული არც დედნისეული თეოლოგიური სიღრმე და, უმრავლეს შემთხვევაში, არც პოეტურ-მეტაფორული სახე.

დამოწმებანი:

1. ინგოროყვა პ., გიორგი მერჩულე, თხზულებათა კრებული, თბ., III, 1966.
2. უძველესი იაღგარი, გამოსაცემად მოამზადეს და გამოკვლევა დაურთეს ე. მეტრეველმა, ლ. ხევსურიანმა, ც. ჭანკიევმა, თბ., 1980.
3. ხევსურიანი ლ., ჯღამაია ლ., იაღგარის ახალი ნუსხის შესახებ, ფილოლოგიური ძიებანი, თბ., 1997.
4. ძლისპირნი და ღმრთისმშობლისანი, ორი ძველი რედაქცია X-XI სს. ხელნაწერების მიხ. გამოსცა და გამოკვლევა დაურთო ე. მეტრეველმა, თბ., 1971.
5. Ловягин Е., Богослужбные Каноны, СПб, 1875.
6. Wellesz E. A., History of Byzantine Music and Hymnography, 1971.
7. Eugene Albert Nida, Towards a science of Translation, 2003.

8. Ευστρατιάδης Σ. Νεα Σιών, 1933.
9. Τρεμπέλα Π. Εκλογή Ελληνικής Ορθοδόξου Υμνογραφίας, 1949.
10. Τωμαδάκης Ν. 1965:
Τωμαδάκης Ν. Βυζαντινή Υμνογραφία και Ποιησις, 1965.

Eka Dughashvili

National Centre of Manuscripts, Doctor of Philology

**TRANSLATIONS OF THE HOLY FESTIVAL
CANTICLES IN THE GEORGIAN MANUSCRIPTS OF
THE X CENTURY
SUMMARY**

In the present article old Georgian translations of Greek hymns dedicated to the Twelve Great Feasts are discussed according to some peculiarities of the translation. The Georgian translator mostly tries not to deviate from the contents of the original and also retain its form (number of syllables) as far as possible. From the viewpoint of the theory of translation, Georgian translations can be regarded as *Sensus de sensu* i.e. free dynamic-equivalent translations. Despite such a free attitude towards the Greek original, the Georgian translator manages to create a Georgian translation adequate to the contents of the Greek hymn, in which the theological depth of the original is not lost, and in most cases the poetic-metaphorical image is also retained.